

РЕШЕНИЕ

№ 2029

гр. София, 28.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 05.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **7619** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на М. Н. М. /М. Н. М./, гражданин на Т., [дата на раждане], чрез адв. М. Х., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 8 срещу анулиране на виза в стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, отказ, анулиране, отмяна на виза, издаден от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в Т. на дата 19.07.2023 г.

Изложени са доводи за незаконосъобразност на оспореното анулиране на издадената виза. Жалбоподателят твърди, че анулирането е постановено при липса на компетентност, в разрез с материалния закон и целта му. Сочи, че оспореният акт не отговаря на изискванията за форма по чл. 59 АПК, както и че същият е немотивиран. Моли съда да обяви за нищожен обжалвания отказ, респективно да го отмени.

Жалбоподателят - М. Н. М. /М. Н. М./, в открито съдебно заседание, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Х., която поддържа изложеното в жалбата. Представя писмени бележки до съда, в които навежда аргументи, че налагането на принудителна административна мярка не следва да служи като основание за анулиране на издадената виза.

Ответникът- консулско длъжностно лице в посолството на Република България в Т., редовно призован, не се явява, представлява се от юрисконсулт З.. Счита, че от представените доказателства е установено, че лицето представлява заплаха за националната сигурност. Представя писмени бележки, в които изразява становище за

неоснователност на жалбата. Твърди, че при отрицателно становище на ДАНС консултът действа при условията на обвързана компетентност и е длъжен да откаже издаването на виза. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Съдържащите се в делото доказателства са приети без оспорване от страните. Жалбоподателят е подал заявление за издаване на виза за краткосрочно пребиваване /виза тип С/ на 03.07.2023 г. в посолството на Република България в Т.. Приложил е заверено копие на международен паспорт, от който се установява, че е [дата на раждане] в Т.; удостоверение за сключен граждански брак с Ю. Л. С.; удостоверения за раждане на М. Н. М.; Покана- декларация за частно посещение на чужденец в Република България; самолетен билет от Т. за С., България; застраховка за пътуване. Съдът изиска и са представени допълнително становище с рег. № 536400-52141/07.09.2023 г. на Дирекция „Миграция“ МВР, подписано от заместник-директора на Дирекция „Миграция“ и становище с рег. № М-17814 от 19.09.2023 г. на Държавна агенция „Национална сигурност“, подписано от зам. председателя на ДАНС; писмо от ДАНС, в което се съобщава, че наложената по отношение на М. Н. М. /М. Н. М./ забрана за влизане в Република България е снета на 31.01.2023 г.; писмо от 14.07.2023 г. от ДАНС до директора на дирекция „К. отношение“- МВнР, в което е посочено, че М. Н. М. /М. Н. М./ представлява заплаха за националната сигурност и следва заявлението за виза на лицето да бъде анулирано; писмо от „К. отношение“- МВнР до посолството на Република България в Т., съгласно което издадената виза за краткосрочно пребиваване трябва да бъде анулирана. Като част от административната преписка по делото са налице Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на Министъра на външните работи, издадена на основание чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата) и чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник на министерството на външните работи, във вр. с чл. 25, ал.1, 2 и 4 от Закона за администрацията, с която е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България с писмена заповед да определят консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят подписват и връчват (съобщават) на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Представена е и Заповед № 11/09.05.2023 г. на посланика на Република България в Т., с която са определени консулските длъжностни лица, които имат право да вземат самостоятелни решения по издаване на визи за краткосрочно пребиваване, както и Заповед № 27/10.03.2021 г. на посланика на Република България в Т., с които се определят заместващите го длъжностни лица. По делото е налично и писмо - потвърждение от посолството на Република България до съда, видно от което анулирането на визата в стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, отказ, анулиране, отмяна на виза е извършено от посланика на Република България в Т.- В. Д..

Исканата виза е издадена и положена в паспорта на лицето на дата 12.07.2023 г. под №[ЕИК] със срок на разрешен престой 19 дни в периода 01.08.2023 г.- 04.09.2023 г. Впоследствие, с оглед развилото се административно производство и въз основа на получените документи визата е анулирана, като е издаден стандартен формуляр за

уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, отказ, анулиране, отмяна на виза, издаден от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в Т. на дата 19.07.2023 г.

Анулирането на визата е съобщено на М. Н. М. /M. N. M./ в посолството на Република България в Т. и паспортът му е бил върнат с направено зачертаване върху издадената виза.

От ДАНС са представени справка и писмени доказателства, заведени в отделен класифициран том към делото при спазване изискванията на Закона за защита на класифицираната информация (ЗЗКИ), заедно с отрицателно становище на ДАНС.

По делото са изслушани свидетелските показания на св. М., които съдът цени в съвкупност с целия доказателствен материал.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия и в законоустановения срок. Съгласно чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ отказите за издаване на виза могат да се обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност. В случая предмет на делото е анулиране на виза в стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, отказ, анулиране, отмяна на виза, издаден от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в Т. на дата 19.07.2023 г. по повод на издадена виза вид "С" - по чл. 9а, ал. 2, т. 3 от ЗЧРБ, поради което не попада в изключението, предвидено в чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ. Следователно жалбата се явява допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи, с която е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България да определят консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят подписват и връчват (съобщават) на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. По делото е представено писмо, с което се потвърждава, че анулирането на визата в стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, отказ, анулиране, отмяна на виза е извършено от посланика на Република България в Т.- В. Д.. В този смисъл, наведените от жалбоподателя твърдения за липса на компетентност при издаване на оспорения акт са неоснователни.

Разпоредбата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. (Обн. - ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.) - "Наредбата". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от

основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Съгласно § 1, т. 18 (нова - ДВ, бр. 97 от 2016 г.) от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ, "Анулиране на виза" е решение на компетентен орган за обявяване за невалидно на разрешение за влизане и пребиваване на територията на Република България или за летищен транзит, когато впоследствие се установи, че не са били налице условията за издаването му, както и при наличие на данни, че визата е получена чрез измама. По своята правна същност анулирането на вече издадена виза има правен ефект, идентичен с този на отказа за издаване на виза. В конкретния случай два дни след издаването на визата (12.07.2023 г.) е постъпила информация от ДАНС (на дата 14.07.2023 г.), в която е посочено, че М. Н. М. представлява заплахата за националната сигурност, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, във вр. с чл. 4, ал. 1, т. 13 от ЗДАНС. Посоченото попада в хипотезата на § 1, т. 18 от ЗЧРБ – „когато впоследствие се установи, че не са били налице условията за издаването му“.

В конкретния случай жалбоподателят е поискал издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Република България, вид "С". По повод на това заявление първоначално по електронен път е постъпило положително становище от ДАНС. Това е довело до издаване на желаната от жалбоподателя виза, вид "С", като е положен съответният печат върху паспорта на М. Н. М. (л. 10 от делото). Впоследствие е постъпила информация от ДАНС, която съдържа различна информация, а именно – лицето представлява заплахата за националната сигурност.

Анулирането на визата е издадено в писмена форма, но действително не съдържа конкретните фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Като правно основание за анулирането на издадената виза е посочена нормата на чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Съгласно цитираната норма издаването на виза се отказва на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. В чл. 10а, ал. 3 от ЗЧРБ е предвидено, че мотивите за отказите за издаване на визи по чл. 10, ал. 1, т. 1 – 3, както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. В случай че този документ съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на Закона за защита на класифицираната информация.

От посочената разпоредба следва, че наличието на основание по чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ дава възможност мотивите, от една страна, да се съдържат в друг документ,

различен от стандартния формуляр за анулиране, а от друга, да са посочени в отделен документ, изготвен от органи, различни от компетентния да се произнесе по искането за издаване на виза орган – от съответните компетентни органи, в случая тези от ДАНС. В настоящия случай, мотивите се съдържат с представената от ДАНС справка с рег. № М-17814 от 19.09.2023 г., както и приложените по делото. Заедно с придружаващите ги документи, съдържащи класифицирана информация и съставени по реда на Закона за защита на класифицираната информация, те са отделени в отделен том към делото. Тази справка е съставена преди анулирането, поради което е част от преписката по издаването му. Поради изложеното, съдът намира за неоснователни доводите в жалбата за липса на мотиви за издаване на оспорения административен акт – анулиране на виза, вид „С“. Както е посочено в Тълкувателно решение № 16 от 31.ІІІ.1975 г., ОСГК на ВС, което в тази част не е изгубило сила, не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт. В тази хипотеза попада и настоящият случай, още повече, че с оглед съдържащата се в становището на ДАНС класифицирана информация, специалният закон предвижда те да бъдат отделени от формуляра за анулиране. Действително, посоченото във формуляра за анулиране: “чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ ” и текстът на разпоредбата не дават достатъчно информация за фактите, на които се основава анулирането, но в случая е спазено изискването за мотивиране, като мотивите, на основание чл. 10а, ал. 3 от ЗЧРБ са в отделен документ, издаден от съответния компетентен орган – ДАНС, съставен по реда на ЗЗКИ.

При издаване на оспореното анулиране на визата не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Съгласно чл. 9е от ЗЧРБ, условията и редът за издаване, отказ за издаване, анулирането и отмяната на визи и за определяне на визовия режим се определят с наредба на Министерския съвет, а условията и редът за съгласуване на заявленията за издаване на визи се определят с инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". В чл. 9ж, ал. 1 от ЗЧРБ е посочено, че за издаване на виза кандидатът подава попълнено и подписано заявление по образец, към което прилага документи, доказващи целта на пътуването.

В чл. 27, ал. 6 от Наредбата е предвидено, че определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. А според чл. 34, ал. 1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

В случая отрицателното становище на ДАНС е абсолютна процесуална пречка за издаване на исканата виза, като в този случай административният орган действа при

условията на обвързана компетентност, като няма право на самостоятелна преценка дали апликантът представлява заплаха за националната сигурност. Доколкото визата е била издадена два дни преди постъпване на отрицателното становище на ДАНС, за административния орган е възникнала хипотезата за анулиране на визата. От представените по делото писма и становище от ДАНС, се установява, че в случая становището е отрицателно и е свързано именно с основанията, посочени в чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Доколкото съдът счита, че са налице посочените предпоставки, неоснователно е твърдението за незаконосъобразност на анулирането. По аргумент от чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ и доколкото е налице отрицателно становище, то е необходимо и достатъчно условие, за да се постанови анулиране на визата.

Съдът извърши самостоятелен анализ на класифицираната информация, обособена в отделен том, съобразно изискванията на ЗЗКИ. Въпреки че тя е лаконична и в сравнително малък обем, настоящият състав я намира за обоснована. Информацията е в достатъчна степен убедителна, за да формира извод, че оспореният административен акт е законосъобразен. В данните, постъпили от ДАНС, се съдържа оперативна информация, която поради своя характер и съдържание няма как да бъде проверена изцяло и всестранно от съда. С оглед пълнота на изложението, настоящият състав намира за необходимо да посочи, че принудителните административни мерки, които са били приложени срещу М. Н. М. – Отнемане на правото на пребиваване в Република България и Забрана за влизане в Република България за срок от пет години - са посочени в обособената класифицирана информация, но не те са основание за анулирането на визата. По делото е приложено писмо от ДАНС (л. 11 -12 от делото), в което е посочено, че двете принудителни административни мерки са подлежали на незабавно изпълнение. Посочено е още, че 5 – годишния срок на забраната за влизане в България по отношение на М. Н. М. е изтекъл на 31.01.2023 г. и мярката е снета на тази дата. Това обаче не променя изводите на съда, включително и по отношение на обстоятелството, че причина за анулирането на визата не са посочените две принудителни административни мерки.

Неточното юридическо тълкуване и интерпретиране на съдебните определения на ВАС, което се съдържа в класифицираната информация на ДАНС, отново не дава повод да се приеме, че оспореното анулиране е незаконосъобразно.

Съгласно разпоредбата на чл. 9з, ал. 5 от ЗЧРБ, приетото заявление за издаване на виза и приложените документи, удостоверяващи целта на пътуването, не поражда задължение за издаване на виза. Основателни са аргументите на процесуалния представител на ответника, че тази разпоредба трябва да се тълкува в смисъл, че в правната сфера на лицето, което кандидатства за виза не възниква насрещно субективно право за издаването ѝ, а е налице само една правна възможност. Доколкото впоследствие предпоставките за издаване на визата са отпаднали, то тя е анулирана законосъобразно.

Оспореното анулиране на виза не е в противоречие с материалния закон, доколкото не се представят доказателства, които да опровергават становището на ДАНС.

Съдът съобрази и показанията на свидетелката К. М. М.. Тя заявява, че познава М. М.. Заявява, че те двамата са били в приятелски отношения, доколкото са работили наблизо в „Бизнеспарка“. Той бил в една търговска компания, а тя – в друга. Всяка сутрин се срещали и пиели кафе. Не и е правило впечатление той да проявява агресия към някого. Според нея той не е имал по – особено отношение към някой, включително и към българите. Знае за забраната на Н. да влиза в България, като е

разбрала за това от нейната приятелка Я. Я.. Я. е майката на дъщерята на Н. М.. Свидетелката М. заявява, че тя и Я. Я. са близки приятелки и се познават от много години, много преди М. да се запознае с Н. М..

Показанията на свидетелката М. са от такова естество, че не променят правните изводи на съда. Те отразяват как свидетелката е възприемала жалбоподателя. При положение, че те двамата са били в приятелски отношения, е нормално тя да го описва с изцяло положителни характеристики. Това описание на личността на жалбоподателя обаче не е достатъчно, за да се приеме, че се опровергани данните, които са обусловили издаването на оспорения административен акт, включително и съдържащата се в обособения том с класифицирана информация от ДАНС.

Анулирането на визата е съобразено с целта на закона и принципите на съразмерност предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК. Преценката за наличие на заплаха за сигурността и интересите на държавата принадлежи на компетентния орган и се основава на личното поведение на чужденеца. В случая превес се дава именно на това, че в рамките на съгласувателната процедура данните сочат, че с действията си жалбоподателят е поставил или може да постави в опасност сигурността или интересите на Република България.

Съгласно чл. 2 от Закона за управление и функциониране на системата за защита на националната сигурност, „Национална сигурност“ е динамично състояние на обществото и държавата, при което са защитени териториалната цялост, суверенитетът и конституционно установеният ред на страната, когато са гарантирани демократичното функциониране на институциите и основните права и свободи на гражданите, в резултат на което нацията запазва и увеличава своето благосъстояние и се развива, както и когато страната успешно защитава националните си интереси и реализира националните си приоритети.

Съгласно § 1, т. 13 от Закона за защита на класифицираната информация "Национална сигурност" е понятието по чл. 2 от Закона за управление и функциониране на системата за защита на националната сигурност.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от Закона за ДАНС, Държавна агенция "Национална сигурност" извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред.

Всичко посочено дотук очертава правомощието на ДАНС да извършва дейности за защита на националната сигурност на Република България. Тези дейности могат да се обективират в различни форми. Напълно нормално и логично е по отношение на жалбоподателя информацията, която е събрана от ДАНС, да обхваща период, в който той е пребивавал на територията на Република България, а не период, в който той се намира в друга държава. Тезата на жалбоподателя, развита в хода на разпита на св. М., че той е бил поръчител по заем в размер на 20 000 лева, не е подкрепена с писмени доказателства. Обстоятелството, че получателят на заема е спрял да плаща вноските и е използвал свои контакти, за да може М. да е извън България и да не са му дължими парите, не се приема от настоящия състав за убедителна.

От изложеното следва, че анулирането на виза в стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, отказ, анулиране, отмяна на виза, издаден от консулско длъжностно лице в Посолството на

Република България в Т. на дата 19.07.2023 г., е постановено от компетентен орган, в производство без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби на закона, както и в съответствие с целта на закона, поради което жалбата като неоснователна трябва да се отхвърли.

Предвид изхода на спора и своевременно заявеното искане, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, на ответника трябва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определено на основание чл. 24 от Наредбата за правната помощ, вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. с чл. 144 от АПК. Водим от горното, Административен съд – София- град, I отделение, 45 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Н. М. /М. N. M./, гражданин на Т., [дата на раждане] срещу анулиране на виза в стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, отказ, анулиране, отмяна на виза, издаден от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в Т. на дата 19.07.2023 г.

ОСЪЖДА М. Н. М. /М. N. M./, гражданин на Т., [дата на раждане] , да заплати на Министерството на външните работи, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: